

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 marca 2019 r.

sprawy **M. M.**,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 maja 2018 roku, sygn. II AKa [...],

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 7 grudnia 2017 r., sygn. IV K [...],

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. na podstawie § 4 i § 17 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1741) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata E.B., Kancelaria Adwokacka w L. kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23% podatku VAT, jako obrońcy z urzędu wyznaczonym w postępowaniu kasacyjnym za sporządzenie i wniesienie kasacji,

3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 7 grudnia 2017 roku, sygn. akt IV K [...], uznał oskarżonego M. M. za winnego tego, że w dniu 14 grudnia 2016 r. w Ś.

działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia A. K., używając narzędzi ostrych i ostrokończystych w postaci dwóch noży o długości ostrza 17 cm i 18,5 cm, po uprzednim złapaniu pokrzywdzonego ręką za głowę i odchyleniu jej do tyłu przeciął mu nożem tkanki skórne szyi powodując u pokrzywdzonego liniową ranę ciętą o długości około 4,5 cm, a następnie w ten sam sposób spowodował liniową ranę ciętą w okolicy nadobojczykowej o długości 1 cm, po czym zadał mu cztery ciosy nożem w okolice przedniej i bocznej klatki piersiowej, trzy ciosy w okolice brzucha, dwa ciosy w lewe przedramię, jeden cios w okolice prawej pachwiny, powodując obrażenia w postaci uszkodzenia wątroby, jelita cienkiego i krezki jelita cienkiego oraz esicy prowadzące do zapalenia otrzewnej i powodując ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, lecz zamierzonego celu pozbawienia życia A. K. nie zrealizował ze względu na udzieloną pokrzywdzonemu pomoc lekarską, w tym przeprowadzenie w trybie pilnym zabiegu operacyjnego pokrzywdzonego, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od dnia 1 czerwca 2015 roku do dnia 13 kwietnia 2016 roku kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z siedzibą w Ś. z dnia 13 kwietnia 2016 roku w sprawie II K [...], którym połączono karę pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 4 miesięcy orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z siedzibą w Ś. z dnia 21 lipca 2014 roku w sprawie II K [...] za umyślne przestępstwo podobne kwalifikowane z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz karę w wymiarze jednego roku pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z siedzibą w Ś. z dnia 21 lipca 2015 roku w sprawie II K [...] za umyślne przestępstwo podobne kwalifikowane z art. 162 § 1 k.k., to jest czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie zbiegających się przepisów przyjmując za podstawę wymiaru art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 15 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł na rzecz pokrzywdzonego A. K. 10000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Od powyższego wyroku apelację wniosła obrońca oskarżonego, po rozpoznaniu której Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 28 maja 2018 roku,

sygn. akt II AKa [...], zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że ustalił, iż wskazany w jego części dyspozytywnej przepis art. 156 § 1 pkt 2 k.k. powołany został w brzmieniu obowiązującym do dnia 12 lipca 2017 r. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego kasację na korzyść skazanego wniosła obrońca, a w niej zarzuciła rażące naruszenia przepisów prawa, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie przepisów postępowania, tj.:

1) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., poprzez nienależyte rozważenie zarzutów apelacyjnych dotyczących:

a/ niezasadnego przyjęcia przez Sąd I instancji, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający do przypisania M. M. zarzucanych mu czynów, w sytuacji, gdy w rzeczywistości Sąd Okręgowy uznał M. M. za winnego dokonania czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wyłącznie w oparciu o stanowiące pomówienia zeznania jedyne go rzekomego świadka – A. K. oraz częściowe zeznania A. K. i uznaniu tym samym również przez Sąd II instancji, że to M. M. dopuścił się w/w czynu poprzez zadawanie pokrzywdzonemu ciosów dwoma nożami, w sytuacji gdy w zgromadzonym materiale dowodowym nie ma dostatecznych i oczywistych dowodów potwierdzających rzekome posługiwanie się przez skazanego nożem, a tym bardziej dwoma nożami, co w konsekwencji skutkowało zaaprobowaniem przez Sąd Apelacyjny w [...] błędnych ustaleń faktycznych oraz interpretacji wszelkich pojawiających się okoliczności wyłącznie na niekorzyść skazanego podczas, gdy w istocie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do jednoznacznego przyjęcia, iż M. M. jest winien popełnienia zarzucanych mu czynów zabronionych;

b/ dokonania przez Sąd Okręgowy w L. dowolnej oceny dowodu z konsekwentnych wyjaśnień oskarżonego M. M. w zakresie odmówienia wiarygodności zasadniczej ich części dotyczącej negowania przez niego popełnienia zarzucanego mu czynu na szkodę A. K. i w efekcie całkowite zaaprobowanie i uznanie oceny tego dowodu dokonanej przez Sąd I instancji za prawidłową, z jednoczesnym

bezzasadnym przyznaniem waloru wiarygodności zeznaniom A. K. oraz A. K., a także pominięciem licznych i ewidentnych braków w zakresie gromadzenia materiału dowodowego, w tym w szczególności dowodów wskazujących na fakt posługiwania się nożami przez M. M., co w konsekwencji skutkowało zaaprobowaniem przez Sąd Apelacyjny II Wydział Karny w [...] błędnych ustaleń faktycznych i niezasadnym utrzymaniem w mocy wyroku skazującego;

- 2/ art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 211 k.p.k. zw. z art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k., wyrażającą się w niezasadnej akceptacji Sądu odwoławczego dla stanowiska Sądu I instancji oddalającego wniosek dowodowy o przeprowadzenie dowodu z eksperymentu procesowego w miejscu zdarzenia mającego na celu ustalenie między innymi, czy inna osoba mogła wejść do mieszkania, w sytuacji gdy wobec konsekwentnych wyjaśnień skazanego wskazujących na możliwość wejścia do mieszkania innej osoby, niż te uznane przez Sąd za uczestników zdarzenia, oraz wobec braku zgromadzenia w aktach sprawy ewidentnych dowodów wskazujących na sprawstwo M. M. okoliczność ta wymagała zweryfikowania, co w konsekwencji doprowadziło do oparcia wydanych w sprawie orzeczeń na niepełnym materiale dowodowym;
- 3/ art. 433 § 2 k.p.k. zw. z art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k., wyrażającą się w niezasadnej akceptacji Sądu odwoławczego dla stanowiska Sądu I instancji oddalającego wniosek dowodowy o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego w celu ustalenia, czy ślady krwi na dowodach rzeczowych w postaci spodni dresowych z logo „N.” oraz bluzki z napisem „R.” mogły powstać w trakcie zadawania ciosów nożem, co w konsekwencji doprowadziło do stanowczego zaaprobowania przez Sąd Apelacyjny oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego dokonanej przez Sąd I instancji bez wcześniejszego zweryfikowania istotnych okoliczności przez niego podnoszonych i mających potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym z dowodów rzeczowych, co w konsekwencji doprowadziło do niezasadnego utrzymania w mocy wyroku Sądu Okręgowego w L.;
- 4/ art. 440 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez zaniechanie przez Sąd II instancji dopuszczenia z urzędu dowodu z opinii biegłego celem ustalenia mechanizmu powstania plam z krwi na spodniach, w które ubrany był M. M. w momencie

zdarzenia, co doprowadziło do zaaprobowania przez Sąd Apelacyjny w [...] istotnych braków w materiale dowodowym zgromadzonym przez Sąd I instancji, a tym samym wobec powielonego za Sądem *meriti* braku wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy wydaniem orzeczenia z pogwałceniem zasady prawdy materialnej, co w konsekwencji dorowadziło do niezasadnego utrzymania przez Sąd odwoławczy w mocy wyroku Sądu Okręgowego w L. pomimo jego rażącej niesprawiedliwości.

W konkluzji kasacji skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia Sądu II instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniosł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, uzasadniającym oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Żaden podniesionych w kasacji zarzutów nierzetelnej kontroli odwoławczej Sądu Apelacyjnego nie znalazł potwierdzenia w realiach sprawy. I tak, jeśli chodzi o zarzuty apelacji dotyczące błędnej oceny dowodów Sądu Okręgowego, trzeba zauważyć, że zarzuty te, choć polemizowały z zasadnością przyjęcia sprawstwa skazanego, to nie wskazywały żadnych konkretnych przejawów naruszenia zasad z art. 7 k.p.k., w szczególności zasad rozumowania czy doświadczenia życiowego, ograniczając się do forsowania oceny odmiennej, opartej na wersji skazanego. Sąd Apelacyjny trafnie uznał, że ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Okręgowy odbyła się z poszanowaniem dyrektyw art. 7 k.p.k. i jako taka korzysta z ochrony wynikającej z tego przepisu. Co więcej, Sąd Apelacyjny w obszernej argumentacji podał powody, dla których zeznania pokrzywdzonego i świadka A. K. zasługiwały na wiarę, w szczególności wskazał na ich zbieżność z wnioskami płynącymi z badań DNA i opinią z zakresu medycyny sądowej. Wskazano tam też powody, dla których nie mogły być skuteczne próby przekonującego zbudowania alternatywnej wersji zdarzenia, w której rzekomo rany na ciele pokrzywdzonego spowodowała sama A. K. bądź osoby trzecie. W ocenie Sądu Najwyższego kontrola odwoławcza w zakresie zarzutów apelacji dotyczących błędnej oceny dowodów była sprawowana rzetelnie – Sąd Apelacyjny odniósł się do wszystkich

wniosków i twierdzeń apelującej w tej materii i podał powody ich nieuwzględnienia wspierając się szczegółową i wnikliwą argumentacją.

Podobnie rzecz przedstawia się jeśli chodzi o zarzuty apelacji dotyczące oddalenia wniosków dowodowych o przeprowadzenie eksperymentu procesowego oraz opinii biegłego co do mechanizmu powstania śladów krwi ubraniach skazanego. Sąd Apelacyjny zasadnie zaaprobował pogląd, że przeprowadzenie wnioskowanych dowodów byłoby nieprzydatne do stwierdzenia istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności, przede wszystkim z uwagi na niemożność precyzyjnego i szczegółowego odtworzenia okoliczności zdarzenia (wynikającej przede wszystkim ze znacznej nietrzeźwości jego uczestników). Także w tym zakresie Sąd Apelacyjny sprawował kontrolę odwoławczą w sposób rzetelny. W końcu, z tych samych powodów oczywiste jest, że nie może być skuteczny zarzut zaniechania przeprowadzenia przez Sąd Apelacyjny dowodu z opinii biegłego z urzędu.

Konkludując, w ocenie Sąd Najwyższego kontrola odwoławcza Sądu Apelacyjnego jawi się jako sprawowana rzetelnie i wnikliwie. Sąd Apelacyjny rozważył wszystkie zarzuty i wnioski apelacji obrońcy podając powody ich nieuwzględnienia i wspierając swoje stanowisko przekonującą, logiczną i opartą o realia sprawy argumentacją, w pełnej zgodzie z zasadami wynikającymi z art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.